

De Sint-Kristoffelkerk in Pollare

De Sint-Kristoffelkerk is mooi, maar ongewoon gelegen op een heuvel. Deze inplanting heeft alles te maken met de verplaatsing, tijdens de eerste helft van de 13de eeuw, van het oude dorpscentrum van de wijk “Het Hekken” (nu: Nekkersput), waar de reeds lang verdwenen Sint-Martinuskerk stond, naar de huidige locatie. Het oorspronkelijke 13de-eeuwse kerkgebouw, dat aanvankelijk geïsoleerd van de bebouwing stond, was een éénbeukig romaans zaalkerkje met een koor. Vermoedelijk in de 17de eeuw werd de kerk vergroot met twee dwarsbeuken, en in de tweede helft van de 18de eeuw met een noordelijke zijbeuk en een stenen westtoren. In de 19de eeuw werd een tweede zijbeuk aangebouwd.

De plattegrond toont een Latijns kruis met een vierkante westtoren, een driebeukig schip, een vooruitspringend transept en een koor met driesijdige sluiting, geflankeerd door twee sacristieën. In de in 1852 verbouwde westgevel bemerken we boven de kerkdeur nog de sluitsteen met het opschrift “ANNO 1761”. Een andere ingrijpende verandering dateert van 1858, toen een neogotisch koor met spitsboogvensters en een -nu verdwenen- calvarie, naar het oosten gericht, werd bijgebouwd.

De vele verbouwingen gaven de kerk haar huidige neogotische uitzicht. Binnenin zorgt de combinatie van stijlen en materialen ervoor dat deze kerk een bijzondere charme uitstraalt. Op het ovale kerkhof dat het bedehuis omringt, vinden we, naast interessante interbellumgraven, ook oudere en recente gedenkplaten aan de kerkmuur. Maar het meest opvallend is het imposante graf van pastoor Carolus Boeykens (°1825 – †1908), een arduin kist geplaatst in de nis van de afgesloten lijkdeur.